

NA ZAČÁTKU JSME BYLI PADOUŠI VŠICHNI.

Před čtyřmi sty lety se lidé výjimečnosti báli. Pronásledovali nás a trýznili. Vysmívali se nám, utlačovali nás. Měli nás za čarodějnice a démony, za netvory a zrůdy. Kamenovali nás a věšeli, posílali nás na hranici, kde jsme hořeli před očima krutého davu pyšného na to, že z povrchu světa smetl dalšího vydědence.

Nebáli se zbytečně.

Stovky let. Kdo by něco takového vydržel?

Všechno změnil Ace Anarchista. Shromáždil všechny nejmocnější jedince našeho druhu, které se mu podařilo najít, a společně se postavili útlaku a pronásledování.

Začal infrastrukturou. Vládní budovy spálil na prach. Banky a burzy srovnal se zemí. Mosty vyrval z náruče oblohy. Dálnice přeměnil v kamenitou pustinu. Když na něj armáda poslala letadla, smetl je z nebes jako otravné mouchy. Tanky rozdrtil jako hliníkové plechovky.

Pak se zaměřil na ty, kdo ho zradili. Kdo zradili je všechny.

Svrhl celé vlády. Rozpustil bezpečnostní složky. Navonění byrokraté, kteří si koupili moc a vliv, – ti všichni zemřeli během několika týdnů.

Anarchisty nezajímalo, co přijde, až se starý svět zhroutí. Šlo jim jen o změnu, a tu dostali. Z popela staré společnosti vzápětí povstaly gangy zločinců žíznicích po moci, jeden jako druhý, a vliv Ace Anarchisty se brzy rozšířil po celé zeměkouli. Výjimeční se poprvé v dějinách shlukovali do skupin; někteří byli plní hněvu a opovržení, jiní prahli po přijetí, které jim bylo tak dlouho upíráno. Žádali spravedlivé zacházení a ochranu lidských práv pod záštitou zákona a vyděšené vlády v mnoha zemích jim rychle vyhověly.

Jinde však došlo k násilným povstáním a násilí rychle přešlo v anarchii.

A tak svět, který po sobě zanechala civilizovaná společnost, zaplavil chaos. Obchod a výroba se z velké části zastavily. Na všech světadělech vypukly občanské války. Gatlon City zůstalo víceméně odříznuté od zbytku světa a příštích dvacet let v něm vládl strach a nevěra.

Těm rokům se říká věk Anarchie.

Lidé dnes mluví o Anarchistech a dalších skupinách, jako by byli tím nejhorším, co se za tu dobu přihodilo, ale není tomu tak. Jistě, všichni se jich báli, ale pokud jste zaplatili, co jste měli, a nedělali jste potíže, většinou vás nechali na pokoji.

Zato lidé. Obyčejní lidé. Ti byli mnohem horší. Bez pravidel a zákonů hráli každý muž, žena a dítě sami za sebe. Zločiny a násilí zůstávaly bez trestu – pokud vás zbili nebo okradli, neměli jste se na koho obrátit. Nebyla policie. Neexistovalo vězení. Alespoň ne to legální. Sousedé okrádali sousedy. Rabovalo se v obchodech, všichni shromažďovali zásoby, děti hladověly v příkopech u cest. Silní stáli proti slabým, a jak to tak bývá, silní jsou většinou pěkní pitomci.

V takových dobách ztrácí lidskost naději. Není ke komu vzhlížet, komu věřit, z lidí se stanou krysy, které loudí o jídlo v kanálech.

Možná byl Ace opravdu padouch. Nebo to byl vizionář.

Třeba mezi tím není zas až takový rozdíl.

On a jeho Anarchisté vládli Gatlon City dlouhých dvacet let a zločin a neřest zaplavovaly město jako splašky přeplněnou po-

trubní rouru. Věk Anarchie mohl utěšeně pokračovat další dvě dekády. Půl století. Celou věčnost.

Ale pak, zdánlivě zničehonic... přišla naděje.

Jasná a zářivá naděje, oděná v masku a plášť.

Překrásná, radostná naděje, která slibovala, že vyřeší všechny vaše problémy, napraví všechno zlo světa, vaše nepřátele zasype spravedlností a během toho všeho jen tak mimochodem přísně domluví několika neukázněným jedincům.

Tahle hřejivá, slibná naděje přesvědčila obyčejné lidi, aby zůstali v bezpečí svých domovů. Ona se o všechno postará. Nedělejte si starosti, říká, nemusíte mi pomáhat. Máte toho už tak dost se vším tím schováváním, fňukáním a přehlížením toho, co jste tu za poslední roky nadrobili. Vezměte si volno. My jsme přece superhrdinové. Máme to pod kontrolou.

Naděje si říkala Renegáti.